

ГОСПОДИН И ГОСПОЖА ВИНИГЪР

Превод от английски: Вера Славова, 1984

chitanka.info

Господин и госпожа Винигър, една почтена двойка, живеели в един буркан за туршия. Домът им, макар и малък, бил уютен и толкова светъл, че всяка пращинка върху мебелите изглеждала като къртичина. Докато господин Винигър разкопавал градината си с вилица и сядял зеленчуци за туршия, госпожа Винигър, пъргава, бърза, будна жена метяла и бършела праха, и метяла, и бършела праха и домът им блестял от чистота. Но един ден изгубила търпение с една паяжина, която искала да измете, и така размахала дръжката на метлата, че „прас“, дръжката изскочила през стъклото и тряс, прас, дрън, звън, полетели отломки и парчета стъкло.

Тя внимателно ги заобиколила и изтичала в градината.

— О, Винигър, Винигър! — извикала тя. — Всичко е разрушено и с нас е свършено. Махни тези зеленчуци! Няма да ни трябват! Каква полза от туршия, ако нямаш буркан за туршия. А аз счупих нашия на ситни парченца. — И тя горчиво заплакала.

Но господин Винигър имал друг характер. При все че бил мъничък мъж, той бил винаги весел и винаги гледал от добрата страна на нещата, затова казал:

— Случват се такива работи, мила. Но на пазара хубави буркани колкото щеш. Само пари ни трябват. Затова нека тръгнем по света да си търсим късмета.

— Но какво ще стане с мебелите? — изплакала тя.

— Ще вземем вратата на дома ни със себе си, мила — решително казал господин Винигър. — Тогава никой не може да я отвори, нали?

Госпожа Винигър не виждала как това ще оправи нещата, но понеже била добра съпруга, не възразила. И те поели по света, да си търсят късмета; господин Винигър с вратата на гърба приличал на охлюв с къщичката си.

Вървели те цял ден, но ни петак не спечелили, а нощта ги сварила в гъста и тъмна гора. При все че госпожа Винигър била енергична и силна жена почувствувала се силно уморена и изпълнена със страх от дивите животни и горчиво заплакала, но господин Винигър бил пак весел като винаги.

— Не се страхувай, мила — казал той. — Ще се покатеря на едно дърво, ще закрепя вратата между клоните и ти ще можеш да спиш безопасно и удобно, като на собственото си легло.

И така той се качил на едно дърво, закрепил вратата и госпожа Винигър легнала и понеже била смъртно уморена, веднага дълбоко заспала. Но тежестта ѝ накланяла вратата на една страна и господин Винигър, уплашен, че тя може да се търколи долу, седнал на другия край на вратата, за да балансира и да бди.

И точно среднощ, когато започнала да го наляга дрямка, какво, мислите, се случило: банда разбойници се събрали под същото това дърво, за да си делят плячката. Господин Винигър можел да чува всяка тяхна дума съвсем ясно и започнал да трепери като трепетлика, като слушал за страшните им кражби.

— Не мърдай толкова! — измърморила госпожа Винигър в просъница. — Ще се изтърколим от леглото.

— Аз не мърдам, миличка — прошепнал господин Винигър с треперещ глас. — Вятърът клати дърветата.

При все че имал винаги бодро настроение, той не бил истински храбър човек, затова продължил, треперейки, да клати дървото и го

клател и треперел, и клател и треперел, докато тъкмо когато разбойниците започнали да си делят парите, той, треперейки, просто стоварил вратата от дървото заедно със спящата госпожа Винигър точно върху главите им!

Както можете да си представите, те помислили, че небето е паднало и хукнали да бягат колкото крака им държат, като оставили плячката си под дървото. Но господин Винигър, който се спасил от падане, като се уловил за един клон, бил така уплашен, че и не помислил да слезе в тъмното да види какво е станало. Така си и останал да стърчи като патица, докато се съмнало.

Тогава госпожа Винигър се събудила, разтъркала си очите, прозинала се и попитала:

— Къде се намирам?

— На земята, мила — отговорил господин Винигър, като се спущал надолу.

А когато вдигнали вратата, какво, мислите, намерили? Един от разбойниците, сплескан като палачинка, и четиридесет златни монети, пръснати наоколо!

Ех, как подскочили от радост господин и госпожа Винигър!

— А сега, Винигър — казала жена му, след като събрали всичките златни монети, — ще ти кажа какво трябва да направим. Ти трябва да отидеш до най-близкия град и да купиш от пазара една крава, защото, както знаеш, парите наистина ти дават всичко, но те и свършват. А една крава ще дава мляко и масло, които можем да продаваме. Така ще бъдем осигурени завинаги.

— Колко си ми умна, мила! — с възхищение казал господин Винигър и тръгнал да изпълни поръчката.

— Гледай да направиш добра сделка — извикала жена му след него.

— Винаги добре се справям — отговорил господин Винигър. — Например като се ожених за такава умна жена и още по-добре, като я бутнах от дървото. Аз съм най-щастливият човек на земята!

И той продължил напред, като се смеел и подрънквал златните монети в джоба си.

Първото нещо, което видял на пазара, било една стара червеникава крава.

— Днес ми върви — си помислил той, — това животно е точно за мене. Ще бъда най-щастливият човек, ако мога да купя тази крава.

И подрънквайки монетите в джоба си, той приближил до собственика.

— Колко искаш за кравата? — попитал той.

А собственикът на кравата го видял, че е глупак, и казал:

— Колкото имаш в джоба си.

— Дадено! — казал господин Винигър, подал му четиридесетте златни монети, взел кравата и против волята ѝ я повел из пазара да се похвали с добрата си сделка.

И докато се разхождал, горд като герой, забелязал един човек, който свирел на гайда. Подире му вървели цяла сюррия дечурлига, които танцували под звуците на музиката му и град от монети се сипел в шапката му винаги, когато я поднасял.

— Ехей! — помислил си Винигър. — Така е по-лесно да си изкарваш прехраната, вместо да гледаш крава! Храни я, дой я, бий масло. Щях да бъда най-щастливият човек на този свят, ако имах такава гайда!

И той отишъл при музиканта и го попитал:

— За колко би продал гайдата си?

— Е — отговорил музикантът, като го видял, че е глупак. — Това е хубав инструмент и много пари изкарвам с него, така че не мога да взема по-малко от тази червеникава крава.

— Дадено! — бързо извикал господин Винигър, да не би човекът да се разколебае.

И така музикантът си тръгнал с червеникавата крава, а господин Винигър започнал да се опитва да свири на гайда. Но уви! При все че надувал гайдата почти до пръсване, нито звук не могъл да изтръгне, а когато накрая успял — чул се такъв ужасен писък, че децата се разбягали уплашени, а възрастните си запушили ушите.

И той си тръгнал, като пак се стараел да издаде някакъв тон, но нищо не излизало освен писъци и пукотевици, докато пръстите му почти измръзнали от студ и, разбира се, звуците, които издавал, станали още по-неприятни.

Тогава видял човек с топли ръкавици на ръцете и си казал:

— Свиренето е невъзможно с премръзнали пръсти. Щях да бъда най-щастливият човек на този свят, ако имах такива ръкавици.

И отишъл при собственика и му казал:

— Изглежда, господине, че ръкавиците ви са много хубави.

А човекът отговорил:

— Наистина, господине, в този леден ноемврийски ден ръцете ми са като препечени филийки.

Това окончателно го накарало да се реши и веднага попитал колко ще иска за тях, а собственикът го видял, че е глупак, и отговорил:

— Понеже ръцете ви изглеждат премръзнали, аз бих ви услужил, като ви ги дам срещу гайдата.

— Дадено! — извикал възторжено господин Винигър и направил размяната.

И много доволен от себе си, тръгнал да търси жена си.

— Топли ръце, топло сърце! — си мислел той. — Аз съм най-щастливият човек!

Но вече се почувствувал много, много уморен и започнал и да куца. Тогава видял един човек, който идвал насреща му с дебела тояга.

— Щях да бъда най-щастливият човек, ако имах тази тояга — си помислил той. — Каква полза от топли ръце, щом краката ме болят!

Затова попитал човека с тоягата какво би искал срещу тоягата си и човекът, като го видял, че е глупак, отговорил:

— Не бих искал да се разделям с тоягата си, но щом настояваш, ще ти я дам като на приятел срещу тези топли ръкавици на ръцете ти.

— За тебе дадено! — извикал с възторг господин Винигър и продължил с тоягата, като се подхилвал, доволен от сделката.

Но както вървял, от един храст изскочила сврака, кацнала на един клон пред него, като се подхилвала и подсмивала, както свраките си знаят.

— На какво се смееш? — попитал господин Винигър.

— На тебе, разбира се! — ухилила се свраката и малко се отдалечила. — На тебе, господин Винигър, на тебе, лекомислени човече, на тебе, глупако, на тебе, дръвнико! Купи крава за четиридесет златни монети, а тя не струваше и десет, смени я за гайда, на която не можеш да свириш, смени гайдата за чифт ръкавици, а ръкавиците за една нищо и никаква тояга. Хо, хо! Ха, ха! И какво ще занесеш срещу четиридесетте златни монети — една тояга, която можеш да си отрежеш от всеки храст. О, лекомислен човек и дръвник!

И свраката се кикотела и кикотела, и кикотела, като прехвърквала от клон на клон по пътя на господин Винигър, а той не издържал, изпаднал в страшен гняв и запратил тоягата по птицата. Тоягата се заклешила високо между клоните, та той не могъл да я стигне; така се върнал при жена си с празни ръце.

Но той се радвал, че тоягата останала на дървото, защото госпожа Винигър имала много здрави ръце.

Когато всичко минало, господин Винигър весело казал:

— Ти си много избухлива, мила. Ти счупи буркана, а сега почти счупи кокалите ми. Хайде да обърнем нова страница, да почнем всичко отначало. Аз ще се цаня за градинар, а ти можеш да се цаниш за домашна помощница, докато спечелим достатъчно пари, за да си купим нов буркан за туршия. Такива хубави има винаги на пазара.

Това е историята на господин Винигър и госпожа Винигър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.